

Kniha Daniel — číslo padesát sedm

Odhalení prorockých tajemství Zjevení: cesta skrze proroctví o době konce

Jeff Pippenger

2024-01-21

Všichni proroci hovoří o konci světa a všechna proroctví se sbíhají a završují v knize Zjevení. V knize Zjevení se navazuje na tutéž linii jako v knize Daniel, neboť jsou touž knihou. Všechny tyto prorocké zásady byly pevně zaznamenány v předchozích článcích. V knize Zjevení jsme zpraveni o tom, že těsně před uzavřením doby milosti existuje proroctví, které bylo zapečetěno a je rozpečetováno. Tyto články předkládají prorocké prvky spojené s poselstvím v knize Zjevení, které je nyní rozpečetováno. Toto poselství není jedinou prorockou pravdou a každý prvek poselství, který je rozpečetován, spadá do kategorie Zjevení Ježíše Krista.

Poselství je odpečetěno těsně před ukončením doby milosti, kdy „čas jest blízko“. Knihy Daniel a Zjevení ve spojení s výkladem ze spisů Ducha proroctví jsou velmi konkrétní, pokud jde o proces spojený s odpečetěním prorockého poselství. Je to Lev z pokolení Judova, kdo toto odpečetění vykonává, a když tak činí, užívá uspořádanou metodu předložení poselství. Přijímá poselství od Otce, který je představen tak, že drží Bibli zapečetěnou sedmi pečetěmi. Lev z pokolení Judova, jenž je také kořen Davidův a Beránek, který byl zabit, bere knihu od Otce a snímá pečeť.

Ježíš pak předává poselství Gabrielovi, který je spolu s ostatními anděly zprostředkuje proroku; ten je zapíše a pošle církvím. Když nadejde čas rozpečetit prorocké poselství, jeho otevření vyvolá třístupňový proces zkoušky, jenž prověřuje ty v církvích, kteří jsou cílovým publikem prorocka spisu, a na základě osobní odpovědi těchto členů církve se určuje, zda náleží do jedné ze dvou skupin. Ti, kdo přijímají rozmnožení poznání, které je rozpečetěným poselstvím přineseno, jsou označeni jako „moudří“, zatímco ti, kdo je nepřijímají, jsou Danielem označeni jako „bezbožní“ a Matoušem jako „pošetilí“.

Všechny tyto činitele spojené s odpečetěním konečného prorockého tajemství jsou pojednány a zdůrazněny v devátém verši sedmnácté kapitoly Zjevení, neboť tento verš označuje prvek Zjevení Ježíše Krista, který vyzkouší obě třídy ctitelů. Činí tak tím, že ukazuje, že to jsou „moudří“, kdo porozumějí poselství, které následuje po varovném signálu tohoto verše.

A zde je mysl, která má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž ta žena sedí. A jest sedm králů: pět jich padlo, jeden jest, a ten druhý ještě nepřišel; a když přijde, musí zůstat krátký čas. A šelma, která byla a není, ta sama jest osmý, a jest z těch sedmi, a jde do ztracení. Zjevení 17,9–11.

„Mysl, která má moudrost,“ je myslí „moudrých“. „Moudří“ rozumějí rozmnožení poznání a rozmnožení poznání, jež je znázorněno bezprostředně po prorockém ukazateli, který označuje pravdu, již moudří porozumějí a již bezbožní odmítnou, je pravdou spojenou s královstvími biblického proroctví vyloženými ve verších, které následují. Tyto verše představují poslední znázornění království biblického proroctví a to, co je v posledních dnech odpečetěno, je

skutečnost, že těchto osm království bylo rovněž znázorněno v prvním výjevu království biblického proroctví ve 2. kapitole knihy Daniel.

Zjevení pravdy potvrzuje omezený pohled na království biblického proroctví, který tvořil jeden z Millerových klenotů, avšak zářilo desetkrát jasněji, neboť obsahuje mnohem více pravdy, než kolik Millerité chápali ze svého omezeného postavení v dějinách, a představuje zkoušku, jak ji znázorňuje číslo „deset“ a výstražný maják úvodního napomenutí „zde jest mysl, která má moudrost“, prorocky vyloženého takto: následující pravda bude zkoušet církev, jimž je posláno poselství, které je rozpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

V sedmnácté kapitole Zjevení byl Jan přenesen do pustiny dvanácti set šedesáti let papežské temnoty. Byl postaven na samý konec tohoto období v roce 1798, což jsou totožné dějiny, do nichž byl postaven ve třinácté kapitole Zjevení.

I postavil jsem se na mořský písek a uviděl jsem šelmu vystupující z moře, která měla sedm hlav a deset rohů, a na jejích rozích deset korun, a na jejích hlavách jméno rouhání. Zjevení 13,1.

„Písek moře“ představuje rok 1798, neboť představuje historické stanoviště, z něhož byl Janovi ukázán papežský systém (šelma z moře) v minulém čase a Spojené státy (šelma ze země), jak vystupují vzhůru a nakonec při brzy přicházejícím nedělním zákonu mluví jako drak. Potom šelma ze země nutí svět, aby přijal „obraz šelmy“, který bude mluvit a zavede nedělní zákonodárství nad celým světem.

„V době, kdy bylo papežství, zbavené své moci, přinuceno upustit od pronásledování, Jan spatřil, jak povstává nová moc, aby opakovala hlas draka a pokračovala v témže krutém a rouhavém díle. Tato moc, poslední, která má vést válku proti církvi a Božímu zákonu, je znázorněna šelmou s beráncími rohy. Šelmy, které jí předcházely, vystoupily z moře; tato však vystoupila ze země, což představuje pokojný vzestup národa, jež symbolizovala — Spojených států.“ Signs of the Times, 8. února 1910.

Jan je v sedmnácté kapitole vzat na totéž vyhlídkové místo dějin, aby přijal závěrečné představení království biblického proroctví. Když stojí na tomto vyhlídkovém místě, jsou mu tato království představena. Nejprve je zpraven o tom, že šelma ovládá jak církev, tak stát, neboť ona sedí nejen na sedmi hlavách, nýbrž i na sedmi horách. Usazení veliké nevěstky určuje, že je to ona, kdo jede na šelmě, a ten, kdo jede na šelmě, je ten, kdo šelmu ovládá.

A ta žena, kterou jsi viděl, je to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,18.

Slovo „kraluje“ znamená držet a vládnout nad. Jezdec vládne nad šelmou tím, že drží otěže. Papežství vládne nad sedmi hlavami a také nad sedmi horami. Ve druhé kapitole knihy Daniel Daniel oznamuje Nebúkadnesarovi, že on je „hlavou“ ze zlata. V sedmé kapitole knihy Izajáš je „hlavou“ také král, hlavní město nebo království.

Neboť hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Résín; a do pětadesáti let bude Efrajim rozdrcen, takže již nebude lidem. A hlavou Efrajima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljášův. Neuvěříte-li, jistě neobstojíte. Izajáš 7,7.8.

Papežství, které je ženou jedoucí na šelmě, vládne nade všemi králi země. Tito králové jsou představeni jako „deset králů“, kteří jsou dračí mocí posledních dnů. Jsou to králové, s nimiž nevěstka z Týru smilní. Těchto „deset králů“ bylo donuceno přijmout autoritu papežství, avšak předním králem z těchto deseti králů jsou Spojené státy. Spojené státy jsou proto také znázorněny Achabem, králem deseti severních kmenů Izraele. Číslo „sedm“ představuje „plnost“ a když je papežství zobrazeno jako vládnoucí nad králi země, vládne také nad deseti králi a sedí na sedmi hlavách.

Zde je mysl, která má moudrost, neboť moudří posledních dnů užívají metodologii „řádek za řádkem“ a rozpoznávají, že každý ze symbolů státnictví, nad nímž nevěstka vládne, označuje tutéž pravdu. Vládne také nad sedmi horami a millerité v biblickém proroctví rozpoznali „horu“ jako symbol království, avšak zároveň rozpoznali i to, že symboly mají více než jeden význam.

Hory jsou také symbolem církve. „Slavná svatá hora“ v Písmu představuje Boží církev.

Slovo, které spatřil Izajáš, syn Ámosův, o Judovi a Jeruzalému. I stane se v posledních dnech, že hora domu Hospodinova bude pevně stát na vrcholu hor a bude vyvýšena nad pahorky; a budou k ní proudit všechny národy. A mnozí lidé půjdou a řeknou: Pojd'te a vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova; a on nás bude učit svým cestám a budeme chodit po jeho stezkách. Neboť ze Sióna vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. Izajáš 2,1–3.

„Dům Hospodinův“ je Jeho církev a je „horou“. Velká nevěstka sedí na sedmi horách, čímž se ukazuje, že vládne nade všemi církvemi, právě tak jako vládne nade všemi králi. Má moc nade všemi církvemi a nade všemi státy po celém světě.

Vidění, které Izajáš označuje jako to, jež k němu přišlo „o Judovi a Jeruzalému“, které jsme právě citovali, pokračuje dále a stále jde o tutéž pasáž ve čtvrté kapitole; a podle Izajáše je to tentýž „den“, kdy lidé říkají: „Pojd'te, a vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova.“ V témže časovém období je označeno „sedm žen“.

A v onen den se chopí sedm žen jednoho muže se slovy: Budeme jíst svůj vlastní chléb a nosit svůj vlastní oděv; jen ať jsme nazývány tvým jménem, abys odňal naši potupu. V onen den bude ratolest Hospodinova krásná a slavná a plod země bude výtečný a půvabný pro ty z Izraele, kteří unikli. I stane se, že ten, kdo zůstane na Sijónu, a ten, kdo zbude v Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě: až Pán smyje nečistotu dcer sijónských a odstraní krev Jeruzaléma z jeho středu duchem soudu a duchem spalujícím. A Hospodin stvoří nad každým příbytkem hory Sijón a nad jejími shromážděními oblak a dým ve dne a září plamenného ohně v noci; neboť nad veškerou slávou bude ochrana. A bude tam stánek jako stín ve dne proti žáru a jako útočiště i úkryt před bouří a před deštěm. Izajáš 4:1–6.

„Den“, který je předmětem Izajášova vidění, je „hodinou“ velikého zemětřesení ze jedenácté kapitoly Zjevení. Moudří, kteří přijali napomenutí, aby se po zklamání z 18. července 2020 „navrátili“, splnili požadavky Leviticus dvacet šest a byli shromážděni Ezechiellovým prvním proroctvím, jsou zapečetěni, když přijmou Ezechiellovo druhé poselství o čtyřech větrech islámu. Poté jsou vyzdviženi do nebe jako korouhev a ostatní Boží děti v Babylóně začínají odpovídat na výzvu vyjít z Babylóna, která začíná při zemětřesení, jímž je brzy přicházející nedělní zákon. Boží

jiné stádo slyší poselství, aby vyšlo z Babylóna, a provolává: „Pojďte, a vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova.“

V oné „hodině“ začne veliká nevěstka zpívat své písně a smilnit s králi země. Ti, jejichž jména nejsou zapsána v Beránkově knize života, následují nevěstku a jejich církve se dostávají pod její moc. Tyto církve Izajáš představuje jako „sedm žen“. Těchto „sedm žen“ je „sedm hor“, nad nimiž bude papežství panovat, když Spojené státy přinutí celý svět, aby zhotovil obraz šelmy, který bude mluvit a zároveň způsobí, aby všichni přijali znamení papežské moci.

Těch „sedm žen se chopí jednoho muže“ a tím „mužem“ je ten „muž“, kterého Pavel označuje jako „člověka hříchu“. V oné době zkoušky budou ti, kteří zůstanou „v Jeruzalémě, nazváni svatými, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě“. Boží lid jsou ti v onom časovém období, jejichž jména jsou zapsána v knize života, v knize Beránka, který byl zabit od založení světa. Druhá skupina, která se chápá „člověka hříchu“, jsou ti ze třinácté kapitoly Zjevení, kteří uctívají člověka hříchu.

A budou se mu klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v knize života Beránka zabitého od založení světa. Má-li kdo uši, slyš. Zjevení 13,8.9.

„Hodina“ velikého zemětřesení, která je krizí nedělního zákona, je závěrem vyšetřujícího soudu a soud se zakládá na tom, zda je vaše jméno shledáno zapsaným, či nezapsaným v knize života; proto v oné době tyto dvě třídy, představované svým vztahem ke knize života, označují právě závěrečné výjevy soudu. Ti, kdo se přidržují „člověka hříchu“, prohlašují, že budou „jíst“ svůj „vlastní chléb a nosit“ svůj „vlastní oděv“, avšak jejich prvořadou touhou je „býti nazývány tvým jménem“.

Ponechají si své vlastní věroučné vyznání víry (budou jíst svůj vlastní chléb) a ponechají si své denominační vyznání (svůj vlastní oděv), avšak přijmou jméno „člověka hříchu“. Jméno „člověka hříchu“ je „katolický“, což znamená „všeobecný“. Ti, kdo se přidrží „člověka hříchu“, si přejí stát se součástí „všeobecné církve“, což je katolická církev. Touží po tomto vztahu, aby byla „odňata“ jejich „potupa“.

„Potupa“ se týká dvou významných prvků šelmy, která v posledních dnech kraluje nade všemi církvemi a nade všemi národy. V „hodině velikého zemětřesení“ ve Zjevení jedenáct je řečeno, že „třetí běda přichází rychle“. „Třetí běda“ je islám. V „hodině velikého zemětřesení“ ve Zjevení jedenáct zaznívá Sedmá polnice. Sedmá polnice je islám. Islám udeří v „hodině velikého zemětřesení“, neboť všechny polnice jsou prorockými nástroji, jichž Bůh užíval k soudu nad vynuceným zachováváním nedělní bohoslužby v průběhu světových dějin.

Až bude „národní zkáza“ Spojených států přivoděna brzy přicházejícím nedělním zákonem, „národy se budou hněvat“. V biblickém proroctví jsou to islám, kdo uvádí národy do hněvu, jak to znázorňuje první zmínka o islamu v knize Genesis.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael, protože Hospodin slyšel tvé soužení. Bude to člověk jako divoký osel; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat před tváří všech svých bratří. Genesis 16,11.12.

„Hanba“ posledních dnů je náboženství islámu. Církev i národy světa se dostanou pod autoritu Nového světového řádu Organizace spojených národů, nad nímž vládne katolická církev. Papež bude usazen na tomto jednotném světovém systému, právě tak jako Konstantin dal papežství jeho sídlo v roce 330. Národy dospějí k závěru, že jejich schopnost vypořádat se s válkou, kterou proti lidstvu vede islám, může být uskutečněna pouze společným úsilím, které bude vyžadovat podrobení se nějaké mravní autoritě, o níž budou Spojené státy trvat na tom, že jí je římská církev. Právě tak jako Justinián dal katolické církvi její velikou autoritu v roce 533, dějiny se opakují. Spojené státy přinutí svět prostřednictvím své vojenské moci k poslušnosti, právě tak jako to učinil Chlodvík pro katolickou církev v roce 496. Budou se opakovat dějiny druhého verše třinácté kapitoly Zjevení.

A šelma, kterou jsem viděl, byla podobná pardálu, její nohy byly jako nohy medvěda a její tlama jako tlama lva; a drak jí dal svou moc, svůj trůn i velikou pravomoc. Zjevení 13,2.

Jakmile bude obraz vztyčen, tehdy králové země, kteří byli rozhněváni útoky islámu, rozpoznají, že všeobecná „potupa“ namířená proti islámu, jíž bylo použito k uvedení celosvětového obrazu šelmy v existenci, nebyla tou „potupou“, o níž se „muž hříchu“ (Jezábel) ve skutečnosti zajímal. Příliš pozdě svět zjistí, že Jezábel se o islám vůbec nestará, nýbrž že její srdce touží zabít Eliáše, tak jako Herodiada zabila Jana Křtitele.

„Mysl, která má moudrost,“ je „myslí moudrých“ a „moudří“ jsou ti, kdo rozumějí „rozmnožení poznání“, jež nastává, když Lev z pokolení Judova rozpečetí Zjevení Ježíše Krista těsně před uzavřením doby milosti.

I řekl mi: Nezapečet'uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať činí nepravost ještě; kdo je poskvrněný, ať zůstane poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,10.11.

„Sedm hlav je sedm hor, na nichž ta žena sedí,“ představuje pravdu, že papežství bude vládnout jak nad církví, tak nad státem. Symboly mají více než jeden význam a je třeba je vymezovat a chápat podle kontextu oddílu, v němž jsou představeny. Objevuje se námitka, že tento verš určuje, že hlavy jsou horami; jaké by tedy bylo oprávnění rozlišovat mezi hlavami (státnictvím) a horami (církvevnictvím)? Toto rozlišení je stanoveno v Danielovi, v kapitolách sedmé a osmé. V sedmé kapitole jsou jak pohanský Řím, tak papežský Řím označeny jako „odlišné“ od šelem, které jim předcházely.

Když se sedmá kapitola položí na osmou kapitolu (řádek za řádkem), nalézáme v osmé kapitole malý roh Říma, kmitající mezi mužem, ženou, mužem, ženou. Jeden symbol (malý roh) představuje dvě mocnosti. V těchto kapitolách je roh královstvím a království je také hlavou. V osmé kapitole malý roh představuje dvě království, čtvrté a páté království biblického proroctví. Malý roh symbolicky představuje dvě království a ta dvě království, která představuje, jsou královstvími, jež označují spojení státnictví a církvevnictví. Sedm hlav, které jsou také sedmi horami, představuje dvě království; jedno království je církvevnictví a druhé je státnictví.

V Danielově druhé kapitole je další svědectví o této prorocké symbolice, neboť tam je poslední království, které milerité chápali jako čtvrté království Říma, znázorněno železem a hlinou. Železo a hlína jsou spojeny, ačkoli se ve skutečnosti železo s hlinou nespojuje. Když však sestra Whiteová komentuje „železo a hlinu“, označuje je za symbol církevnictví a státnictví, jak je představuje malý roh osmé kapitoly a hlavy ze Zjevení sedmnáct, které jsou také horami.

„Dospěli jsme k době, kdy je Boží svaté dílo znázorněno nohama sochy, v níž bylo železo smíšeno s mazlavou hlinou. Bůh má lid, vyvolený lid, jehož rozlišovací schopnost musí být posvěcena a který se nesmí znesvětit tím, že bude na základ klást dřevo, seno a strniště. Každá duše věrná Božím příkázáním uvidí, že rozlišujícím znakem naší víry je sobota sedmého dne. Kdyby vláda ctěla sobotu tak, jak Bůh přikázal, stála by v Boží síle a na obranu víry jednou provždy odevzdané svatým. Státníci však budou prosazovat podvrženou sobotu a budou svou náboženskou víru směšovat se zachováváním tohoto dítěte papežství, stavíce je nad sobotu, kterou Pán posvětil a požehnal jí, oddělil ji, aby ji člověk zachovával jako svatou, jako znamení mezi Ním a Jeho lidem po tisíc pokolení. Směšování církevnictví a státnictví je znázorněno železem a hlinou. Toto spojení oslabuje veškerou moc církví. Toto vybavení církve mocí státu přinese zlé následky. Lidé již téměř překročili mez Boží shovívavosti. Vložili svou sílu do politiky a spojili se s papežstvím. Přejde však čas, kdy Bůh potrestá ty, kdo zrušili Jeho zákon, a jejich zlé dílo se obrátí proti nim samým.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1168, 1169.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Ve výjevu, který znázorňuje Kristovo dílo pro nás a rozhodné satanovo obviňování proti nám, stojí Jozue jako velekněz a přimlouvá se za lid zachovávající Boží příkázání. Zároveň satan představuje Boží lid jako velké hříšníky a předkládá před Boha seznam hříchů, k jejichž spáchání je po celý jejich život pokoušel, a naléhá, aby pro svá přestoupení byli vydáni do jeho rukou k záhubě. Naléhá, že by neměli být chráněni sloužícími anděly proti spolčení zla. Je plný hněvu, protože nemůže svázat Boží lid do snopů se světem, aby mu prokazoval úplnou oddanost. Králové, vládcové i místodržící na sebe vložili znamení antikrista a jsou představeni jako drak, který jde bojovat proti svatým — proti těm, kdo zachovávají Boží příkázání a mají víru Ježíšovu. Ve svém nepřátelství proti Božímu lidu se také ukazují vinnými volbou Barabáše místo Krista.“

„Bůh vede spor se světem. Až zasedne soud a budou otevřeny knihy, bude mít k vyrovnání strašlivý účet, který by již nyní přiměl svět k bázni a chvění, kdyby lidé nebyli zaslepeni a omámeni satanskými bludy a podvody. Bůh bude volat svět k odpovědnosti za smrt svého jednorozeného Syna, kterého svět po všech stránkách znovu ukřižoval a veřejně zahanbil pronásledováním Jeho lidu. Svět zavrhl Krista v osobě Jeho svatých, odmítl Jeho poselství tím, že odmítl poselství proroků, apoštolů a poslovů. Odmítl ty, kteří byli Kristovými spolupracovníky, a za to budou muset vydat počet.“ Testimonies to Ministers, 38, 39.